

1. 2. — Majoria facta per patrem in filium, quem pater elegerit, si nullum elegerit, quis filiorum eam habebit, n. 13 l. 2 t. 15 part. 2. — Et an si pater alium ex filiis elegerit præter majorem. an teneat electio, ibid. — Majoria, et in ea potius debet succedere filius filii majoris, quam frater patris sui, n. 17 in princ. l. 2 tit. 15 part. 2. — Et idem est in filiabus, ibid. — Et idem est, etiam si filius primogenitus vivat, si tamen impeditus succedere propter delictum ab eo commissum, ibid. — Majoria facta in filium majorem, et ejus descendentes masculos, et in eorum defectum in filium secundum, et in ejus descendentes, non repetens de masculis, si uterque decedat relictis filiabus, quæ ex eis ad majoriam debet admitti, num. 17 l. 2 t. 15 p. 2. — an possit fieri in nepotem, si regia facultas non dicat, nisi de filiis tantum, n. 17 in med. dict. l. 2 t. 15 p. 2. — semper intelligitur perpetua in regnis, ducatus, et comitatibus, et quid in aliis majoriis, num. 18 in princ. l. 2 t. 15 part. 2. — de sui natura debet esse perpetua, d. n. 18. — Et quid si pater instituto filio velit, quod si ipse et ejus descendentes decedant sine liberis, bona veniant in filium secundum, an ex hoc talia bona judicabuntur bona majoria; et quid si asserat se velle esse perpetuam, dict. n. 18. — Majoria facta in filium majorem, et in ejus descendentes, et in ejus defectum in alium filium, et ejus descendentes, an ipsis omnibus morientibus expiret majoria, an verò deveniat ad fratrem illam constituentis, n. 18 l. 2 tit. 15 p. 2. — facta in filios alicujus, et in ejus descendentes, et in eorum defectum vocantur proximiores de genere, an veniant agnati, an verò cognati, n. 18 l. 2 tit. 15 part. 2. — facta per maritum et uxorem in filium et ejus descendentes, et in eorum defectum vocaverunt consanguineum propinquorem, dicendo, *veniat consanguineus noster, etc.* quomodo verba ista debeant intelligi, d. n. 18 l. 2 tit. 15 part. 2. — in qua vocantur proximiores, quis præcedet, an cognatus, vel agnatus, si sunt in pari gradu, ibid. in med. — Et quid si Rex decedat sine filiis, duobus consanguineis relictis in æquali gradu, quis eorum admittetur, n. 18 dict. l. 2. — Majoria cui detur, si duo simul nascantur, ita quod non potest sciri, quis fuerit natus prius, n. 2 l. 9 tit. 9 part. 6, et n. 13 l. 12 t. 53 p. 7. — an deveniat ad primogenitum factum monachum, et quid si fiat clericus sæcularis, n. 1 d. l. 2. — an deveniat in clericis et ipsi fœminas excludant, ubi masculi sunt vocati, d. n. 19 l. 2 tit. 15 part. 2. — an deveniat ad proximorem damnatum propter hæresim, si à Principe fuit restitutus, dict. n. 19. — Et quid si proximior sit furiosus, d. n. 19 l. 2 tit. 15 part. 2. — Et quibuscumque majoriis etiam inhábiles debent succedere, licet in regni successione sit secus, dict. n. 19 in final. d. l. 2, et n. 10 l. 6 tit. 26 part. 4. — Majoria si facta sit de licentia Regis cum clausula ibi posita, scilicet ut non perdat propter crimen læsæ majestatis à possessore commissum, quomodo ista clausula debeat intelligi, n. 20 post med. dict. l. 2 t. 15 part. 2. — an possit ab aliquo accipi, et acceptari, et repudiari hæreditatem, n. 1 l. 4 t. 15 p. 2. — Et an successor in majoria antiqua teneatur ad arras per prædecessorem uxori promissas, et an pro eis sol-

vendis bona majoriæ debeant accipi, ibid. — Et in qua quantitate possessor majoriæ possit arras uxori promittere, ibid. — Majoria facta de aliquo magno termino, si ibi adsit, et de eo nihil fuerit dictum, an veniat in majoria, n. 3 l. 1 tit. 18 part. 2. — facta, ea scilicet conditione, ut cum plebeja succedens matrimonium, non contrahat, an valeat, n. 1 l. 3 tit. 21 p. 2. — Et an majoria talis admittatur, si contrahat matrimonium cum illa, quæ ex privilegio facta fuit generosa, cum antea sit plebeja, ibid. — Majoria facta in filium, et ejus descendentes, si iste captus sit ab hostibus, an bona majoriæ debeant pro illo redimendo capi, n. 1 l. 4 tit. 29 part. 2. — Et interim quod ille ad quem pertinet majoria, sit apud hostes, sequens admittendus non est, ibid. — Et an pater sit legitimus administrator in bonis filii capti ab hostibus, si majoria ad ejus uxorem mortuam pertinebat, ibid. — Majoria facta ab existente in captivitate, si ad suos non fuerit reversus, non valet, n. 2 l. 6 t. 29 part. 2. — si sit facta in filium et ejus descendentes, si illam faciens ab hostibus capiatur, et cum revertitur invenit filium suum mortuum, an nepos ad illam admittatur, ibid. — Et an filius reversus ab hostibus, si inveniat patrem mortuum, ad majoriam debeat admitti, n. 2 l. 7 ibid. — Et ad succedendum in majoriis quis capto dicatur proximior, et an inspiciatur tempus mortis naturalis, vel civilis, n. 2 l. 8 tit. 29 part. 2. — Majoria, et an possidens majoriam, ad fratris petitionem teneatur exhibere instrumentum majoratus, n. 1 l. 17 tit. 2 p. 3. — Et an litis super majoria rebus sint de casibus curiæ, ita quod ibi debeant agitari, n. 2 l. 5 tit. 2 part. 5. — Majoria, si quis cum non haberet facultatem regiam, facit majoriam, et cum haberet licentiam, aliquid addit majoriæ, an reconvalescat, n. 1 l. 27 tit. 4 part. 5. — Et an ratione contumaciæ possit fieri missio in possessionem in bonis majoriæ, vel in fructibus, et quid si istud etiam sit prohibitum, n. 7 l. 2 tit. 8 p. 5. — Majoria facta sine licentia Principis, si postea illam confirmet in forma communi, an videatur supplere defectum licentiæ; et quando ista confirmatio istud omne faciat, n. 10 in fin. l. 2 t. 18 part. 5. — Majoriæ, et an impetratione licentiæ ad faciendam majoriam requiratur, quod impetrans exprimat numerum liberorum, quos habet, n. 1 l. 36 t. 18 part. 5. — Majoria facta de aliqua villa, quæ fortalium habebat, ad cujus refectionem cives aliarum villarum tenebantur, si cives ejusdem domini non sint, cuja erit villa prædicta, sicuti erat antiquitus antequam ista majoria fieret, an tunc etiam ad refectionem fortalitii teneantur, n. 13 l. 68 tit. 18 p. 5. — Et an sententia lata contra unum extendatur ad sequentem in majoria aliqua, n. 4 l. 20 tit. 22 part. 5. — Et quid si res fuerint alteri adjudicatæ per sententiam, quia erant res majoricatus, et ipse postea dicat, quod illas habuit ex justa sententia, et velit tanquam libera illa bona alii relinquere, an istud facere possit, d. n. 4 ad fin. — Et quid si aliquis volens vendere rem aliquam, fecerit citare illum, qui dicit rem illam esse majoriæ, in qua ipse succedere debeat jure majoriæ, si citatus non reclamet, an ex hoc præjudicet succedere debenti in majoria, dict. n. 4 in fin. verbis. — Majoriæ bona possunt

retineri pro expensis in ea factis ad perpetuum utilitatem, n. 4 l. 41 tit. 28 p. 3. — Et quid si illas fecit majoriam defendendo ab inimicis tempore guerræ, vel in judicio, ibidem. — Et an possessor majoriæ, qui in utilitatem rei expensas fecit, utrum hæres ejus teneatur eas compensare cum fructibus ab eo perceptis, ibidem in n. 5. — Et occidens possessorem majoriæ (quia à succedendo propter hoc ex clausula testamenti fuit exclusus) ita quod transit in ejus filium, an possit agere pro majoria consequenda nomine filii, n. 3 l. 8 tit. 29 part. 5. — Majoriæ facta in filium masculum ex filia, et in ipsius defectum alium, si antequam filia nubere, et haberet filios quos postea habuit, testator decedat, an substitutus iste admitti debeat, filio ex filia excluso, n. 6 l. 10 tit. 31 part. 5. — an possit constitui in annuis redditibus, et sic non in pecunia, vel in aliis rebus præter eos, n. 3 l. 20 tit. 31 part. 5, et n. 2 l. 13 t. 9 part. 6. — Et si Rex dedit alicui licentiam vendendi de rebus majoriæ usque ad certam quantitatem, an qui vendidit, teneatur ut pretium remaneat in majoria, ibidem in n. 7. — Majoria si constituatur ab alienigena in Hispania, vel alibi de rebus Hispaniæ, an circa omnia illud reguletur secundum consuetudinem Hispaniæ, n. 2 in fin. l. 24 tit. 11 part. 4. — Et qualiter fructus majoriæ dividantur inter possessorem et successorem; et quid si tempore quo decessit conditor majoriæ, relinquit fundum cum fructibus pendentibus prius vocato, an ipse ita similiter teneatur successori relinquere, n. 3 l. 26 tit. 11 part. 4. — Et an ille qui fecit expensas in recuperanda majoria, illas recuperare possit, n. 3 l. 52 tit. 11 part. 4. — Majoria si perdi possit propter delictum, si possidens illud malitiosè dimiserit animo privandi successorem, an illud delictum sic commissum successori præjudicet, n. 9 l. 1 tit. 13 part. 4. — Et an in majoria, in qua filii legitimi vocantur, legitimi per subsequens matrimonium admittantur, num. 9. — Et an in majoria succedat filius tanquam legitimus, qui stante impedimento consanguinitatis, vel alio, parentes sui in facie ecclesiæ contraxerunt matrimonium, ibid. — Majoria si ad sui successorem vocet filios genitos, et natos ex legitimo matrimonio, an sufficiat quod quistempore natiuitatis nascatur legitimus ex legitimo matrimonio, licet tempore conceptionis hoc abesset, dict. n. 9. — facta in posthumo habito ex consanguinea, cum qua quis sine dispensatione matrimonium contraxit, filia alterius matrimonii exclusa, an ipse ad eam admittatur, si dispensatio priusquam ipse nasceretur, pervenit, dict. n. 9 post med. — Et an filius naturalis possit per Principem legitimari quoad succedendum in majoria, vel aliis bonis, quando ille qui illo non legitimo per subsequens matrimonium aliquid dolosè egit, ut pater ipsius cum matre matrimonium contrahere non posset, dict. n. 9. — Majoria an possit relinqui filio legitimo pro patris sui testamento, si suam legitimationem per Principem confirmaverit, quando in ea cavetur quod possit filio legitimo relinqui, vel quod in ea non succedat nisi filius legitimus, an verò requiratur quod prius istud impedimentum removeatur, n. 6 l. 6 tit. 15 part. 4. — facta in filium alterius, eo scilicet addito, ut bona dentur ipsi filio, an pater in tali-

bus bonis usumfructum habeat, et an indistinctè in bonis majoriæ pater usumfructum habeat, n. 3 l. 5 t. 17 part. 4. — et an aliquis cum adhuc sit in ventre uxoris, possit in majoria succedere, et an in ea pro jam nato habeatur, et quid in aliis bonis, n. 4 per text. ibi, l. 3 tit. 25 part. 4. — Et quid si conditor majoriæ prohibuerit rei alienationem etiam ex causa necessaria, quid erit dicendum, si provocetur ad divisionem, n. 1 l. 10 t. 26 part. 4. — Majoria si cum possideretur ab uno, ille à Rege impetravit facultatem alienandi rem aliquam ex ea, et de facto alienet, an talis alienatio valeat, si postea appareat illum non esse verum majoriæ possessorem, sed alium, n. 1 quæst. 4 l. 10 tit. 26 part. 4. — Et an res majoriæ possint donari pro anima, dict. n. 1 q. 5 dict. l. 10 tit. 26 part. 4. — Et quid si aliquis rem majoriæ sub pœna vendi prohibitam vendiderit, vel venditioni consentiret, an in pœnam incidet, ibid. — Et quid si vendat illi, qui proximo loco succedere debet in majoria, an et tunc in pœnam incidet, et quando, ibid. in quæst. 7. — Majoriæ possessor si in fratrem suum, in quem de proximo majoria deventura esset, rem majoriæ alienaverit titulo emptionis, si postea vendens decedat, et dictus frater illi succedat, an pretium repetere possit, vel si non solvi, tueri se aliqua exceptione, dict. n. 7. — Et quid si de licentia Regis pater cum filii consensu vendat rem majoriæ, an per hoc filius præjudicet sibi quoad pretium, ibidem in quæst. 8. — Et quid si à patre res majoriæ titulo donationis alienetur virtute facultatis regiæ malè impetratæ, si illam rem postea filius evincat, an illa penes illum, vel penes patrem remanere debeat, quæst. 9 dict. n. 1 l. 10 tit. 26 part. 4. — Majoria an possit alienari, et vendi pro alimentis possessoris ipsius, vel ut ab hostibus redimatur, ibid. in q. 10. — Majoriæ bona si alienentur, ut debita testatoris solvantur, an per hoc alienans incidat in pœnam alienantis rem prohibitam alienari, ibidem in quæst. 11. — Et quid si alienentur talia bona per judicem ad petitionem creditoris, an dominus, et successor majoriæ possit vindicare rem sic alienatam, penes quemcumque sit, dict. n. 1 quæst. 11 l. 10 tit. 26 part. 4. — Et quid si possidens majoriam rem majoria alienet in sequentem in gradu, ad quem majoria debebat devenire, an tunc in pœnam incidat, ibid. in q. 12. — Et quid si alienatio non tenuit ex aliqua causa, an tunc alienans rem alienari prohibitam, in pœnam incidat, ibid. in q. 13. — Majoria si sit penes matrem, et filio primo unam rem majoriæ legaverit, et filio secundo aliam, an si filius major illam rem jussu patris acceptaverit, postea hoc impugnare possit, n. 1 quæst. 13 l. 10 tit. 26 part. 4. — Et quid si alienanti rem majoriæ fuerit pœna imposita, an illa liget filium primæ tonsuræ, si alienet, ibidem in quæst. 15. — Majoriam an videatur alienare ille, qui patitur potentem esse in ipsius possessione, neque illam sibi petere vult, ibid. in quæst. 16. — Majoria si sit penes potentem, à quo recuperari non potest, neque adest justitia ad hoc, si aliquis magnam quantitatem pro illa recuperanda dederit, an talis redimens majoriam possit disponere de tali valore in præjudicium sequentis vocati ad majoriam, ibidem in quæst. 17. — Et quid si possessor rem majori-

ria alienaverit, et successor nolit eam vindicare, an alius successor admittatur, ibidem in quæst. 18. — Et quid si possessori majoriæ fuerit factum legatum sub ea conditione, ut bona majoriæ cum alio dividat, vel quòd tributum vectigal, quod debetur majoriæ, remittat, an possidens rejecto tali gravamine legatum accipiat, vel non, ibidem in quæst. 19, et n. 5 quæst. 2 l. 10 tit. 9 part. 6. — Et quid si pater in fraudem sui filii majoris bona majoriæ alienaverit, et filius ejus decedat, an filius major istius filii aget revocatoria contra fraudem alienantis, licet fraus ejus respectu facta non fuerit, ibidem in quæst. 20. — Majoria si pro ejus securitate habeat aliorum rerum hypothecam, si possessor ipsius illam hypothecam renuntiet, an incidat in pœnam institutam contra alienantes res majoriæ, num. 1 quæst. 21 l. 10 tit. 26 part. 4. — Et quid si possessor majoriæ minimam rem ipsius majoriæ alienet, an in pœnam incidat propter hoc, ibidem in quæst. 22. — Et quid si aliquis à Rege fuerit ab uno loco in alium expulsus, et in illo alio loco sibi bona dederit, an illa succedant in locum aliorum bonorum, quæ ipse ejectus in loco, unde ejectus fuit, habebat, ut si erant majoriæ, et subrogata ejusdem sint naturæ, num. 1 quæst. 23 l. 10 tit. 26 part. 4. — Et quid si illa bona quæ dantur, sint majoris valoris, quàm bona quæ prius habebat, ibidem in quæst. 24. — Majoria an de consensu successoris possit in alium, quàm in legitimum hæredem transire, ibidem in quæst. 25. — Et an si successor, qui habet primum locum in spe ad succedendum, si consentiat alienationi, an in pœnam incidat à testatore contra alienantes rem majoriæ impositam, et quando, ibidem in quæst. 29. — Et huic pœnæ contra alienantes locus erit, quando res tradita fuit, aliàs secus, dict. quæst. 29 in fin. — Majoria quam aliquis sperat habere, si antequam habeat, illam renuntiet, an renuntiatio valeat, ibidem in quæst. 26. — Et an prohibitio uni ex vocatis ad majoriam facta videatur repetita in aliis vocatis sequentibus, ibidem in quæst. 27. — Majoriæ conditor, an possit prohibere, ne res majoriæ cum rebus ecclesiæ permutentur, ibidem in q. 28. — Majoriæ bona, an possint alienari propter famem, n. 1 quæst. 30 l. 10 tit. 26 part. 4. — Majoria facta cum Regis facultate, an sit tunc bona alienari prohibeantur, an ita neque pignori possint, ibidem in quæst. 31. — Et quid si cum meliori permutet, vel vendat in meliorem causam, ibidem in quæst. 32. — Majoriæ bona si alicui legentur, et succedens in majoria tale prædecessoris sui legatum de re majoriæ factum solverit, an per hoc alienare rem prohibitam videatur, ideoque in pœnam alienantis incidat, ibidem in quæst. 33. — Et quid si unus permutaret res majoriæ, hoc tantum facere prohibitus, an illam alienare, vel aliter diminuere poterit, vel non, n. 1 q. 34 l. 10 tit. 26 part. 4. — Majoria facta de rebus minoris, vel si ex alia causa majoria fieri non potuit, an re evicta pretium, quod datur, debeat inter hæredes dividi, quia majoria fieri non potuit, vel an debeantur integræ illi cui relicta fuit majoria ibidem in quæst. 35 et 36. — si fiat de aliqua re empti ab aliquo, et post mortem emptoris illa venditio rescindatur per l. 2 C. de rescind. vendit. an ipse possidens majoriam fratres suos com-

pellere possit ad pretium solvendum, quod ibi suppleri debet, ibidem quæst. 37. — Et an pretium in illo casu habeatur loco rei evictæ, ut quod ex illo ematur, sit res majoriæ, sicut erat res evicta, ibidem in quæst. 38. — Et quando faciens majoriam vult, quòd res in majoria perpetuo duret, et quòd majoria sit perpetua, tunc si aliqua res evincatur, vel redimatur, quod pro ea datur, sortitur eandem naturam, et erit majoriæ, et si pretium sit, idem erit, dict. quæst. 38. — Majoria si vendatur de consensu remotioris, an ipse propter hoc in aliquo prægravetur, si postea succedere velit, ibidem quæst. 39. — Et an proximior sibi præjudicet, si sciat possessorem majoriæ illam alienare, et non contradicat, ibidem in quæst. 40. — Majoria si de ea sit litigium, et eam possidens in manu arbitri apponat, et condemnatus sit per eum, an alienasse eam videatur, ibidem in quæst. 41. — si devenerit ad ultimum possessorem, tunc ille illam vendere, seu alienare poterit, si velit, quia in illo non durat prohibitio, ibidem in quæst. 42. — Et an consentiens venditioni majoriæ, vel rei suæ pretium petere possit, dict. quæst. 42. — Et quid si pater de licentia Regis rem majoriæ vendidit pro dotanda filia, an pretium talis rei ibidem ponere teneatur, si postea pervenerit ad pinguiorem fortunam, n. 1 quæst. 43 l. 10 t. 26 part. 4. — Et quid si filius alienationi consentiret cum esset proximior in successione, an incidat in pœnam amissionis majoriæ propter talem consensum, licet facultas regia ad alienandum impetrata fuerit, ibidem in quæst. 44. — Et an et quando in rebus majoriæ sit locus transactioni, ibidem in quæst. 45. — Et quid si possessor majoriæ nomine transactionis aliquod pretium alicui dederit, ut ipse remansisset cum tota majoria, et cum omnibus rebus suis, an ipse possit istud pretium à proximo successore repetere, vel non, ibidem in q. 46. — Majoria alienari non potest à successore, stante prohibitionis clausula à conditore posita ibidem, ipse tamen conditor bene poterit alienare, n. 1 quæst. 47 l. 10 t. 26 p. 4. — Et quid si in regia facultate ad condendam majoriam dicatur, quòd non possit revocari per facientem, an tunc constituens eam, rem aliquam ex majoria alienare possit, ibidem in quæst. 57. — Majoria in multis assimilatur naturæ feudi, n. 5 in 5 quæst. dict. l. 10 t. 26 part. 4. — an possit aliqua præscriptione præscribi ipsa tota, vel res quælibet præscriptione longissima, vel alia quælibet, dict. num. 5 quæst. 4 l. 10 tit. 26 part. 4. — Et quid si simul cum præscriptione adsit titulus, qualiscumque sit, ibidem. — Et quid si cum titulo invalido adsit quadragenaria præscriptio, an faciat justam esse præscriptionem, ibidem. — Et an succedentes in majoriam succedant jure hæreditario, vel ex propria persona successivè, ibidem. — Majoria an possit præscribi præscriptione immemorali, ibidem. — Majoriæ, et quid si possessionem bonorum majoriæ novus successor acquirere non possit sine juramento de non alienando, vel simili, an ante juramentum, statim quòd mortuus est possessor, ipse possessionem talium bonorum acquirat sibi, n. 2 l. 7 tit. 4 part. 5. — Et si res quæ præstenditur esse majoriæ, sit penes ecclesiam, an in ea justè talis rei possessio transire potuit, ibidem. — Et om-

nes exceptiones detrahentes proprietate majoriæ detrahunt et possessioni, ibidem. — Et an exceptiones quæ requirunt altiorem indaginem, reservantur judicio proprietatis, ibidem in princip. — Et si bona majoriæ ingrediuntur per illum ad quem illa non pertinet, qualiter verò successor consulatur, ibidem ad fin. in quæst. 9. — Et quid si res majoriæ retineantur pro expensis à possessore ipsius in ea factis, an talis retentio operetur, ut ea durante possessio illarum rerum majoriæ ad legitimum successorem non transeant, dict. n. 2 quæst. 10 l. 7 tit. 4 part. 5. — Majoria, et an successores in ea domini dicantur, vel usufructuarii, n. 5 l. 7 tit. 4 part. 5. — si cum pervenisset ad filium majorem, ipse illam in fratre suo secundogenito renuntiaverit, si postea filius major filios habeat, an illi illam à filio secundogenito avocare possint, n. 5 in fin. l. 8 tit. 4 part. 5. — si fiat de licentia Regis, et faciens assignet filio majori pro majoria jurisdictionem alicujus populi, an ex hoc videatur assignare majoriæ omnia alia jura, et redditus villarum, n. 5 in fin. l. 9 tit. 4 part. 5. — Et si in aliqua majoria caveatur, quòd inobediens possessori ipsius privetur successione, an procedat etiam in illo, qui non primo loco, sed ulteriori, sperabat succedere, si sit inobediens, n. 1 in fin. l. 10 tit. 4 part. 5. — Majoria à patre facta de tertio bonorum cum prohibitione alienationis, an ex tali prohibitione impediatur domini translatio, n. 5 l. 45 tit. 5 part. 5. — facta cum licentia Regis in primum filium, an teneat si postea fiat in secundo, etiam quando possessio non fuit primo tradita, vel an expiret licentia Regis in primo actu, n. 1 in fin. l. 50 tit. 5 p. 5. — Et an facta constitutione majoriæ inter vivos possit donatarius agere, ut sibi tradatur possessio, ibidem. — Et an successor in majoria teneatur stare locationi prædecessoris, et quando, n. 4 l. 2 tit. 8 part. 5. — Et quid si possessor majoriæ consensit divisioni factæ inter suos vassallos circa redditus, qui sibi dare solebant, an ejus successor talem divisionem revocare, et infringere possit, dict. n. 4 quæst. 2. — Et an damnum datum in rebus majoriæ per intrusum in tali majoria in odium illius ad quem pertinebat, an ab ipso resarciri debeat vero domino, n. 10 l. 22 tit. 8 part. 5. — Majoria an fieri possit per pupillum in filium suum, vel in alium sibi successorum per contractum, vel aliàs, n. 4 l. 4 tit. 11 p. 5. — Et quid si dicat aliquis, quòd relinquit bona sua jure majoriæ, an intelligatur tantum de bonis futuris, vel de presentibus simul, n. 5 l. 5 tit. 15 part. 5. — Majoria si sit à marito facta de re uxoris, ipsa consentiente in eo, scilicet, quòd maritus disponeret, ut de re sua ipsius mariti, an si postea maritus revocet majoriam, talis res redeat ad uxorem, vel esse debeat apud maritum, n. 1 l. 9 tit. 13 part. 5. — si à patre fiat in filium secundæ uxoris de prædiis emptis ex pecunia filiorum primæ uxoris, an teneat, et an pecunia reddi debeat filiis primæ uxoris, n. 9 ad fin. l. 24 tit. 13 part. 5. — Et quid si pater alienaret bona majoriæ, an filius in quem debuisset venire, contravenire possit, et quando, n. 10 ibidem. — Majoria facta in primo testamento, an revocetur, et quando per secundum testamentum minus solemne, n. 1 l. 21 tit. 1 part. 6. — Et

an majoria in secundum filium facta retractetur in primum, quando pater illam in secundo filio fecit, quid creditur primum mortuum, n. 4 ibidem. — Majoria facta per patrem in filium majorem ultra tertium et quintum sine licentia Regis, supplicavit tamen pro ea, an si ante concessionem mortuus sit, et postea Princeps illam concesserit, valeat talis majoria, n. 4 dict. l. 21, et n. 3 quæst. 24 l. 32 tit. 9 part. 6. — si sit à matre in filium secundum facta, quia creditur maritum suum in primogenitum majoriam fecisse, quod ita non erat, an tunc illa valeat, dict. n. 4. — si sit facta in unum ex filiis, et postea pater in secundo testamento illam revocaverit, et in eo præterierit eum, in quo primo majoriam fecerat, an tunc censeatur revocata majoria facta in primum, ex quo secundum testamentum non valuit, n. 4 l. 22 tit. 1 part. 6. — à patre facta cum Principis licentia in filium majorem, an revocetur, si postea pater de tertio et quinto bonorum in secundo testamento aliam majoriam fecerit, si prima majoria per secundam revocetur, n. 4 dict. l. 22. — à fratre facta an valeat, quando facta fuit sub conditione conferende verba in futurum, n. 2 in fin. l. 11 tit. 3 part. 6. — non potest institui in spurium vel incestuosum filium, vel in ejus filium sub conditione, si legitimabitur, n. 7 l. 19 tit. 3 part. 6. — si ex Regis facultate fiat in unum ex filiis suis, alios prægravando in legitimis suis, qualiter ista facultas intelligi debeat, et qualem legitimam filius tunc habere debeat, et an in proprietate; et quid si alii filii habeant, unde se alant, n. 1 l. 11 tit. 4 part. 6, et n. 5 l. 32 t. 9 part. 6. — Et an prohibitiones, et vincula posita in prima substitutione majoriæ, censeantur repetitæ in secunda, n. 4 l. 5 tit. 5 part. 6. — Et an si filius repudiavit majoriam in qua institutus fuit, possit in damnum vocati penitere et illam acceptare, n. 5 l. 20 tit. 6 part. 6. — Majoria an deveniat ad nepotem, quando pater ejus occisit patrem suum, et avum ipsius alium, n. 12 l. 13 tit. 7 part. 6. — Et quid si conditor majoriæ gravat successorem, ut aliquem rem in majoratu ponat, an si successor non apponat, habeatur pro apposita, n. 1 l. 4 tit. 9 part. 6. — Et an possessor majoratus teneatur ad resarcionem damnorum, quæ culpa sua evenerunt in rebus majoriæ, n. 3 l. 7 tit. 9 part. 6. — Et quid si in majoria adsit aliqua incertitudo, quis à constituyente sit vocatus, si de consensu omnium unus declaretur succedere, an videatur succedere cum vinculis, et gravaminibus in majoria expressis, et non titulo pro donato, n. 5 l. 9 tit. 9 part. 6. — Majoria an possit fieri de rebus hæredis, quando conditor habuit licentiam faciendi eam cum vinculis, et gravaminibus sibi placitis, n. 2 l. 10 tit. 9 part. 6. — Et an et quando si à testatore legatur aliqua res majoria, debeat ipsius rei æstimatio, n. 5 dict. l. 10 t. 9 p. 6, et n. 5 l. 13 ibidem. — Et si conditor majoriæ rem emerit, et illam in majoria posuerit non soluto ab eo pretio, an ad pretium teneatur, succedens in tali majoria, vel hæres defuncti, et quid si res majoriæ evincatur, an hæredes teneantur, dict. n. 5 quæst. 4 et 5. — Et an licentia data ad faciendam majoriam comprehendat jam factam, n. 3 leg. 21 tit. 9 part. 6. — Majoria si ex Regis facultate possit in unum ex filiis fieri,